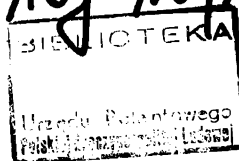

Warszawa, 2 lipca 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26564.

Johann Zagorski
(Wiedeń, Niemcy).

~~Kl. 47 f, 25.~~

47f², 15/18

Szczeliwo dławnicowe.

Zgłoszono 22 stycznia 1937 r.
Udzielono 29 kwietnia 1938 r.

Do uszczelniania dławnic używa się dotychczas szczeliwa, składającego się z grafitu, węgla oraz dodatków wiążących, w szczególności olejów i innych tłuszczów. Tego rodzaju plastyczne szczeliwo jest nieodpowiednie przy wysokich temperaturach, a w szczególności w instalacjach parowych o bardzo wysokich ciśnieniach pary, ponieważ tłuszcze i oleje w takich razach spiekają się i uszczelnienie skorupieje i nie może dobrze wypełniać uszczelnianego miejsca, poza tym szczeliwo, zawierające tłuszcze oraz opiłki metalowe, okazuje skłonność do przepuszczania, szczególnie w stanie chłodnym pod wpływem wywołanych przez wahania temperatury zmian objętościowych składników tłuszczowych i metalowych.

Szczeliwo według wynalazku stanowi suchą i nie zawierającą organicznych składników wiążących sproszkowaną masę, składającą się z grafitu, sadzy i azbestu w postaci mączki lub włókien, przy czym dobrze jest dodać proszek talkowy lub mączkę szklaną, albo też inne bardzo drobno zmielone środki polerujące (o miąższości koloidalnej). Takie szczeliwo nie podlega zupełnie zeskorpowaniu nawet przy dowolnie wysokich temperaturach i ciśnieniach, np. do 650° i 250 atm. Jest ono zawsze podatne, a wskutek tego i z powodu braku w nim tłuszczów i metali dobrze wypełnia uszczelnione miejsce nawet przy znacznych wahanach temperatury i przy dłuższym użytkowaniu. Szczeliwo takie daje się łatwo usuwać nawet po długotrwałym użyciu lub

uzupełnić w każdym czasie w razie zmniejszenia się ilości szczeliwa. Środki polerujące są szczególnie wskazane przy zastosowaniu do dławnic zaworowych oraz tym podobnych, aby utrzymywać trzony zaworowe, wykonywające nieznaczne tylko i stosunkowo rzadkie ruchy, w czystości i umożliwiać im swobodne poruszanie się w dławnicy. Proszkowata postać składników szczeliwa odznacza się w pracy tym, że łatwe wzajemne przesuwanie się cząsteczek przy nieznacznym dociągnięciu dławika nadaje mu niezawodną szczelność.

Dla zapobieżenia wypadaniu cząstek szczeliwa dobrze jest umieścić w dławnicy pierścień podstawowy i pierścień pokrywowy z azbestu lub podobnego materiału. Pierścienie te, ujmujące uszczelniony trzon lub inną część i nie ocierające się zbytnio o ten trzon utrzymują na miejscu cząsteczki szczeliwa, skłonne do wypadania, tak że straty wywołane wypadaniem szczeliwa są bardzo małe.

Do trzonów zaworowych najlepiej jest zastosować szczeliwo według wynalazku, składające się z dwóch trzecich części proszku grafitowego i jednej trzeciej części (do połowy) pozostałych składników, w

pewnych przypadkach łącznie z drobno mieloną mączką szklaną. Sadzy należy używać możliwie wolnych od zawartości siarki i fosforu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Szczeliwo dławnicowe, zawierające bezpostaciowy węgiel, np. grafit, znamienne tym, że wszystkie jego składniki są użyte w postaci suchego proszku bez organicznych środków wiążących, jak np. olejowych, tłuszczowych lub innych, przy czym składniki te stanowią mączka azbestowa lub włókna azbestowe, sadze lub najdrobniejszy proszek talkowy lub mączka szklana lub inne podobne drobno mielone środki.

2. Szczeliwo według zastrz. 1, znamienne tym, że zawiera np. mniej więcej dwie trzecie części sproszkowanego grafitu i jedną trzecią część pozostałych środków.

J o h a n n Z a g o r s k i.

Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.